

El Kilimanjaro, la muntanya més alta del continent africà, aixeca els seus 5.895 metres d'alçada enmig del no res, al nord de Tanzània, a tocar de Kenya. Amb el cim tacat de blanc, és un monstre pacient que accepta que li pugin pel lloç fins al cim desenes d'excursionistes cada dia. Però no admet tothom. Arribo amb el meu pare i el meu germà a Moshi després de 24 hores de viatge en trens, avions i furgoneta. Dormim al peu del monstre, tot i que encara ens queda lluny.

DIA 1. ELLS SÓN ELS HEROIS

Sense gaires nervis ens aixequem per endinsar-nos al Parc Nacional del volcà Kilimanjaro per la porta de Machame. És la ruta que hem escollit. Ni la més llarga ni la més curta. Ni la més fàcil ni la més difícil. Però especialment apreciada perquè permet vorejar la muntanya durant diversos dies. Allà contemplem el desplegament de portadors que hi ha per a cada expedició. Nosaltres en tindrem onze, inclòs un guia, en Deo, i un cuiner, en Panga. Els portadors han de passar un control de pes amb balances. No poden portar més de vint quilos a més del seu material personal.

El camí del primer dia és tot igual. Un espai ben marcat per troncs que delimiten els laterals i altres d'horitzontals que serveixen per esglaonar el recorregut. Serveixen perquè si plou i s'hi fa fang, en baixar, no es converteixi tot en una pista de patinatge. Anem trobant diferents expedicions i grups de portadors carregats de tal manera que sembla increïble que puguin caminar. I ho fan ràpid. Van vestits de mala manera. No entenc que puguin arribar fins tan amunt amb aquells pantalons de pana, esparrecats o aquelles vambes llises. Sempre van amb la mateixa roba.

Del que traginen en pengen pals de tendes, cadires, bidons, olles... N'hi ha que porten els sacs sobre el cap sense ni tan sols tenir controlat l'equilibri amb les mans. Fan un gemec esferèidol quan, després de frenar, han de fer un esforç per tornar a carregar-ho tot al coll o al cap. Acabem de començar i, des d'avui, ja sé que si jo arribo a dalt en realitat és gràcies a ells, que porten el que jo no podria. Ells són els herois.

El nostre guia, sabent que venim de prop de Barcelona, s'ha presentat amb una samarreta de la selecció espanyola. Pobre. No sap que els catalans som un xic diferents. És guia des de fa cinc anys. Quan li expliquem que un català, en Kilian Jornet, té el record de pujar i baixar aquesta muntanya en menys temps (poc més de set hores) escolta amb passió. Al dinar ens adonem que hi ha un portador que s'encarregarà sempre de fer-nos arribar el menjar. En Jaffra. Sempre somrient i parlant de la NBA.

Arribem en cinc hores al primer camp (Machame Camp, 3.000 metres). Observo al programa que hem fet el recorregut en una hora menys del previst. La velocitat en el caminar serà la tònica habitual que no acabaré d'entendre. Sobretot perquè feia mesos que havia llegit que per tenir més possibilitats d'èxit cal anar a poc a poc. «*Pole pole*» que diuen ells. Ens fan crispetes. És tradició. Ens rentem en unes palanganes amb aigua calenta. Fa gràcia. Dos recipients petits per a tres persones.

En Deo ens explica algunes aventures. L'última expedició la va fer amb catorze gallecs. Només van arribar al cim vuit. Quasi la meitat van abandonar per mal d'alçada o de panxa. Faig els càlculs. Som tres. Algú podria no arribar al cim. Cau la nit i els núvols marxen deu minuts. La lluna plena ens ensenya per primer cop la muntanya que ens espera. El cambrer, en Jaffra, ens explica algunes paraules en suahili. Per permetre l'entrada a la tenda hem de respodre «*Karibu*» (Benvinguts). Per primer cop noto una mica de fred.

DIA 2. PRIMERS DUBTES

Ens aixequem a les sis del matí i pugem per un camí ple de pols negra. Ens acompanyarà cada dia. És embrutidora. Es posa dins les ungles, cabells, la roba... Pols i pedra. En alguns moments el pendent és més sobtat del que havia calculat. I si jo sóc l'escollit per no arribar al cim? No ho comento a ningú. Intento esborrar aquests pensaments imaginant-me que arribo al cim plorant d'emoció. Que sóc l'últim dels tres i que veig el meu pare i el meu germà que m'esperen i em fotografien. Ells sempre van molts metres més endavant. Jo no els puc seguir i m'esquedo en el «*pole pole*» quan em pregunten si vaig

Al sostre d'Àfrica

Tres gironins han participat aquest agost en una expedició al cim del Kilimanjaro, situat a Tanzània i amb una alçada de 5.895 metres; aquest és el relat en primera persona de l'aventura

TEXT: TAPI CARRERAS/FOTOGRAFIA: QUIM, JOSEP I TAPI CARRERAS

bé. Veig portadors que m'avancen com si res. M'aparto perquè trobaria indigne que, a més a més, fessin cua perquè jo els provoqui un tap. Sense ells seria impossible. Cobren per pujar així. Però... cobren prou? I les seves cervicals?

El paisatge va perdent boscositat. Al migdia ja som al segon camp (Shira II Camp, 3.800 metres). No hi ha cap punt tan alt a la península Ibèrica i tot just som al segon lloc de descans. Novament hem retallat una hora del que s'havia planificat. El que té de bo és que tenim més hores per poder-nos aclimatar a l'alçada. Apareix un mal de cap que interpreto que també podria tenir a Girona i una llaga a sobre el taló del peu esquerre. Maledicció. Porto tiresques Compeed perquè dies abans me'n va sortir una de la mida d'una moneda de dos euros a la mateixa zona, però del peu dret. En Deo escolta

Rihanna i gospel. El dia abans ens cantava la mítica *Lambada*. Dinem a fora però poc després ja entrem a la tenda perquè amb l'absència de sol, la fred es comença a notar. I molt. I això que la calor havia estat asfixiant. Quants graus de diferència hi pot haver hagut en un sol dia? No tinc gaire son i avanço en el llibre *La mala dona*, de Marc Pastor.

DIA 3. NOTAR EL SOBRESFORÇ

La nit és molt freda. Gelada. La tenda sembla un congelador gegant. I sortir-ne per fer necessitats es converteix en una situació èpica. Al meu sac, hi ha cosida una explicació que esmenta que va ser part del material utilitzat per pujar a l'Annapurna (la muntanya més perillosa del món, a l'Himàlaia). Ho poso en dubte. Quan em desperto em sembla que tinc febre.

Un cop esmorzat, sembla que tot ha estat un ensurt. Aconseguir dormir és una dels meus dos problemes. No en sé ni a Girona ni aquí. L'altre són els peus. Però sembla que la petita llaça no va a més. Potser la clau ha estat no fer cas dels qui aconsellen no portar dos mitjons per evitar possibles arrugues que a base de fregaments rasquen la pell. El camí fins al camp tres serà molt més tranquil. Sense pendents sobtats ni pedregars irregulars. Dormirem a 3.950 metres (Barranco Camp) però pel camí assolim els 4.600 metres d'alçada (Lava Tower). Una bona manera d'aconseguir aclimatar-se. Pujar fins aquí vol dir que també n'hem de baixar. En total hi estem cinc hores i trenta minuts. Quedo estupefacte quan llegeixo que es recomanava fer-ho en vuit hores i mitja. «No hem parat per dinar, deu ser això», penso. Al tercer camp l'esforç físic extra es comença a notar. Ajupir-se suposa un sobreesforç que fins i tot m'encurioseix. Com pot ser que la mateixa acció a Girona no suposi cap cansament i aquí provoqui esbufecs?

Cada dia mengem aliment que no esperem i que és molt agraït. Avui toquen macarrons. Tot això també ho pugen els portadors. Arròs, gran varietat de sopes, fruita, peix, pollastre... Tot. Al cambrer li dic que li regalaré una samarreta. Marxa content com un gínjol i el sento cantar d'emoció.

La fred no m'agafarà desprevingut. Em poso tres parells de mitjons, malles, xandall, samarreta tèrmica, tres samarretes més i un gorro de llana. Abans de capbussar-nos al sac, cap a les vuit del vespre, mirem la temperatura. Un grau. I a fora?

DIA 4. UN MUSULMÀ AL GRUP

El sac ja m'ha semblat més apropiat per a l'Himàlaia. Hem dormit just a sota d'un tros de paret de pedra, el temut Barranco Wall. Ara toca superar-lo. Serà el tros més vertical fins al cim. Els portadors, com sempre, caminen com si fos pla. El camí ens portarà tres grans pendents d'ascens i dos de descens que permeten començar a notar si els genolls estan preparats per a baixades precipitades. Després de la muntanya russa i gaudir de la vista del glacier de Heim i de situar-nos per moments als 4.300 metres, arribem en tres hores a Karanga Camp (3.930 metres). Nosaltres parem aquí. Una hora abans de l'estimat. L'endemà sabré per què el guia té tanta pressa per arribar als camps aviat.

Vam decidir pujar en set dies i no en sis per guanyar un dia d'acimatació. Altres avancen fins al següent camp. Observo algunes tendes on la gent seu al voltant d'una taula per menjar. Pobres portadors. Ho han hagut de carregar a l'esquena cada dia. Nosaltres ho fem a terra. Arriben amb bidons de vint litres d'aigua.

Serveix per cuinar, per netejar-se i per beure. L'agafen dels rius més propers. L'aigua del riu és sagrada. No t'hi pots ni rentar les mans; l'han de bullir per evitar infeccions. Veig com el portador més jove, l'Hasisi, és el que sol encarregar-se de transportar els bidons. És l'únic que és musulmà. La resta són tots cristians. Estem en ple ramadà, però menja i beu igualment. Al·là és comprensiu amb l'esforç diari que ha de fer.

Beure aigua és vital per assolir el cim. Aquests primers dies he vist alguna persona tornant cap a baix i una noia vomitant. Cada dia bec entre dos i tres litres. És quan aprofito també per prendre els medicaments: per alleugerir el mal d'alçada, contra la malària, un complement vitamínic, algun Gelocatil quan he notat algun possible símptoma de mal de cap, i algun dia per

als cartilegs dels genoll. He rentat els pantalons aprofitant l'aigua negra que quedava a la palangana després de rentar-nos les dents, les mans, la cara, les aixelles i el cap.

Els canvis de temperatura m'estan fent la guitza. De dia fa molt de sol i de nit s'intensifica la fred aguda. Tinc el nas ple de mocs. I el clatell i les orelles rostides. A les cinc quedem envoltats per la boira. Dins de la tenda segueixo llegint el llibre. A la Barcelona de fa més d'un segle, desapareixen nens i un inspector es proposa saber què passa. Mentrestant, el meu germà ha optat per *Córrer o morir*, de Kilian Jornet.

DIA 5. L'ÈXIT O EL FRACÀS

Abans d'adormir-me, tinc la sensació de més fred tot i que vaig més abrigat. Quan obrim la tenda ho entenc: Està tot gelat. La jornada planteja pujar 600 metres en cinc hores però hi destinem la meitat de temps. Els portadors són uns bèsties i pugen molt i molt de pressa. N'hi ha tota una corrua de diferents expedicions. A mitja pujada discuteixo amb el guia. Vaig un xic més lent que el meu pare i el meu germà. Em diu tres vegades en tres minuts que dubta que jo arribi a dalt. Li repeteixo que vaig al meu ritme. De fet, sempre avancem altres expedicions que han començat a caminar abans. Ell insisteix i jo acabo amb un «el meu èxit és el meu ritme. Si em fas anar al teu ritme no arribaré i també serà el teu fracàs». La discussió em deixa trist però m'esperona: «Jo arribaré. Faré el cim. El Kilimanjaro té un moment reservat prquè m'hi tiri una foto. I hi seré».

Quan arribem al campament cinquè (Barafu, 4.650 metres) sabem que només queda un dia de pujada. Pregunto a dues noies, en el meu anglès del segle passat, si han fet el cim, i m'expliquen que a dalt han estat a -15 graus. Una noia de Madrid ens rep amb un «*Vaya salvajada os espera*». Ens explica que a Stella Point (5.739 metres) estaven a -7 graus. És el punt on acaba la part més difícil del darrer dia. A partir d'allà, el camí s'aplana. Dinem a la una i sopem a les 17.30 hores. Hem d'in-

(Continua a la pàgina 10)

Fotos:

1 Una imatge de l'ascens, que en molts moments va vorejant el volcà.

2 Vista del Kilimanjaro des del camp 4 (Karanga Camp, 3.930 metres).

3 Els portadors fent cua per pesar tot el que hauran de traslladar des del primer dia; no poden carregar més de vint quilos cadascun.

4 Un grup de portadors passant el Barranco Wall.

Fotos:

5 Una corrua de portadors ressegueix el camí cap al camp 5 (Barafu, 4.650 metres).

6 Un portador camina amb un mar de núvols al fons.

7 Barafu Camp (4.650 metres): Un grapat de tendes de diferents expedicions, a punt per a l'atac final al cim.

8 Els tres gironins al cim del Kilimanjaro, posant davant del cartell que confirma l'èxit de l'ascens.

(Ve de la pàgina 9) intentar dormir aviat perquè intentarem atacar el cim a la mitjanit. He estat setmanes mentalitzant-me que els cinc primers dies no havia de cansar-me, que havia de regular. Ja els he superat i s'acosta el dia gran. No puc dormir. He de demostrar al guia que s'equivoca.

DIA 6. ATAC DE NIT AL CIM

Ens aixequem a les onze de la nit. Els portadors no ens acompanyaran al cim. Només el guia i un d'ells, l'Steven. A les 00.12 ja del 6 d'agost, en Deo ens reuneix. Fem una rotllana. Resa en veu alta. Comença el dia que tinc marcat a l'agenda des de fa mesos. Un dels reptes personals més importants de la meua vida.

Surto abrigat amb malles, pantalons d'hivern de muntanya, samarreta tèrmica, mànigues llargues, mànigues curtes, Gore Tex, gorro i dos parells de guants. Encara porto més roba a la motxilla. El fred cargola i cada hora ho farà un xic més.

Els comentaris del dia anterior ens han espantat. L'ascens serà monòton. Un calvari constant. Cruel. Salvatge. Sobretot per l'alçada a què estem. Pugem passet a passet, sempre en la mateixa formació. Davant de tot, el guia. Jo entre el meu germà i el meu pare i al darrere l'Steven. A mig camí veiem gent d'altres expedicions que renuncia i vomitades a terra, sinònim inequívoc del mal d'alçada. Cau un home desmaiada just al davant nostre. A partir dels 5.200 metres em poso un abrigo de plomes. Tinc un mal de panxa que va de costat a costat. El meu pare i el meu germà també en pateixen. Què serà? Em vaig notant cansat i em pesa el cap. La rutina dels passets a les fosques, amb un únic punt de llum al front, em causa somnolència. A més, no sé quant fa que no dormo bé. Crec que en qualsevol moment cauré desplomat a terra de mareig, de son o de cansament. Compenso els dolors recordant que no puc fallar a tots els qui saben que sóc aquí. A tothom que vaig dir-los que els portaria una pedra del cim. A tothom que m'ha animat dies abans del viatge. I tinc encara la ràbia de la discussió amb el guia. I sobretot, he de demostrar al Kilimanjaro que em mereixo la foto sota el seu mític cartell de felicitació. Compto cada pas però em descompto i he de tornar a començar. Em passa reiterades vegades.

Arribem a Stella Point (5.739 metres). És la cresta del volcà. L'emoció em sobrepassa. Em regalimen llàgrimes d'emoció per la galta dreta. Encara no som al cim, queda una estona, però sé que és un tram molt més suau. És una hora de camí amb els voral coberts neu. Passem pel mig com si trepitgessim una catifa. La dels campions. Encara m'eixugo la galta d'emoció congelada. Crec que ningú em veu. Toquem el cartell a les 06.25 hores. Tot just surt el sol, que fa lluir els glaciars de la zona i el cràter de la muntanya. Com sempre, hem arribat

abans d'hora. La intenció era assolir l'Stella Point just a l'inici de la sortida del sol i fer el passeig triomfal amb l'aplaudiment dels rajos de sol. Esperem uns minuts per poder fer les fotos. L'aigua de la cantimplora, amb una funda especial i protegida amb roba dins la motxilla, s'ha congelat. Els mocs que em trec com puc queden petrificats als guants en pocs segons. El guia ens dirà que hem estat a -15 graus.

Iniciem el descens vertiginós. Hem de fer 2.800 metres en poques hores. Serà com baixar per la llengua del diable. Terrible per als genolls. Tornem a ser a Barafu. Tinc força mal de

cap i necessito dormir. Veiem moltes persones que encara puguen i que ho fan agafades dels seus guies i sense cap motxilla. Algunes tenen la cara pàl·lida. Amb una blancor de vampir. Caminen absents. No miren a terra ni al davant. No comprenc perquè segueixen.

Ens queden 1.600 metres per baixar. A Barafu hi ha tots els portadors que ens feliciten amb efusivitat. Però ells són els herois! Continuem el descens fins a Mweka Camp, que està a 3.000 metres sobre el nivell del mar. El camí és pedregós. Odiós. Hi ha diverses lites preparades per si hi ha algun excursionista indisposat al qual han de baixar ràpidament.

En arribar al camp, tinc tanta son que m'adormo a la tenda. El meu pare i el meu germà veuen com baixen una noia amb llitera. Serà una de les nenes-vampir d'abans? Per primer cop, la previsió era més optimista que la meua velocitat. He estat cinc hores i mitja baixant i el càlcul era trenta minuts menys. Celebrem que hem pujat amb una cervesa. Donem les propines a tots els que ens han ajudat. Demà és l'últim dia i tothom estarà ja per altres qüestions.

DIA 7. DESCENS AMB RECORDS

Comencem el descens ja a les sis del matí. Hem de ser a baix ben d'hora. Novament anem molt més ràpid del previst. Guanyem més d'una hora al plantejament inicial. La baixada torna a ser plena de pedres i de fang. No puc evitar algunes rrelliscades. Pel camí veig dues lites arraconades. Les deuen haver fet servir les darreres hores. El camí es torna ample i començo a olorar la porta de sortida al Parc. Tant que fins i tot veiem una ambulància que puja a tota velocitat. Més amunt, algú la deu necessitar. Una altra víctima de la muntanya.

Durant la darrera hora, els records m'inunden. Hem dormit en tendes, hem patit fred, hem conegut gent que viu en la misèria però que fa tot el que pot per ajudar-te. I ho hem aconseguit. La desolació és pensar que potser no tornaré a veure en Deo, en Panga, en Jaffra, l'Steven, l'Hasisi i tots els que els altres que ens van ajudar: en Martin, en Lucian, l'Onesmo, en Charles, l'Emmanuelle i en Moses.